

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

NOGLE ERINDRINGER

Ovefuldhistenny

NOGLE ERINDRINGER

**I ANLEDNING AF MIT
50 ÅRS JUBILÆUM SOM GROSSERER
18. SEPTEMBER 1963**

Min faders gode venner Ferdinand Alsing og Hans Marcher blev meget overraske-
de, da de søndag d.11. maj 1890 kom til mine forældres bolig i Holbergsgade nr.
28., for at hente far til den sædvanlige søndags-spadseretur. Far modtog dem
nemlig med et "tys, tys, Agnes har fået en søn i nat!".

Det var min ankomst til denne verden, der blev annonceret. Tidspunktet var
lidt uventet: jeg var i starten forud for min tid.

Den ældste kendte mand i min faders slægt er min tip,tip,tipoldefar Niels
Poulsen. Han blev født ca. 1662 og døde 23. sept. 1725 som bonde i Skanderup.
Hans hustru hed Maren Nielsdatter; hun blev født ca. 1657 og døde 27. april
1738 i Skanderup.

En søn af dette ægteskab var min tip,tipoldefar Niels Nielsen, døbt 20. juli
1704 i Skanderup og giftede sig 23. dec. 1725 i Røgen med Anne Nielsdatter,
døbt 24. juni 1699 i Skanderup og begravet samme sted 5. aug. 1742, samme
dag som sin mand. Hun var datter af bonde i Skanderup Niels Rasmussen og Anne
Jensdatter (1670-1748).

Deres søn Hans Nielsen, min tipoldefar, blev døbt 27 dec. 1727 i Skanderup og
begravet 9. april 1786 i Tvilum, hvor han var bonde. Han giftede sig 14. okt.
1753 i Voel med Else Christensdatter Bruun, døbt 30. sept. 1725 i Linå og be-
gravet 26. febr. 1797 i Sminge. Hun var datter af sergent Christen Sørensen
Bruun og Karen Hermandsdatter, og gennem ham kommer jeg i slægt med adelsfa-
milien Hase, der levede på Resendal ca. 1400.

Min oldefar Christen Hansen, der var en søn af dette ægteskab, blev født 1.
august 1762 i Tvilum og døde 30. dec. 1838 i T.m. Han var i mange år bonde og
hjulmand i Gødvad. Efter sin første hustrus død ægtede han 31. okt. 1812 i
Grønbæk min oldemoder Birte Thomasdatter. Hun var født i Grønbæk 22. maj 1782
og døde 8. marts 1858 i Tem; hun var datter af bonde i Grønbæk Thomas Iversen
(1732-1814) og mette Jensdatter (1746-1824).

En søn af dette sidste ægteskab var min bedstefar Hans Christensen, som tog
tilnavnet Gødvad. Han var en tid karl på Frijsenborg, men kom siden til Ran-
ders, hvor han med noget besvær fik borgerskab som trahandler. Nogen større

skoleundervisning synes han, efter et efterladt brev at dømmе, ikke at have nydt; men ved flid og sparsommelighed lykkedes det ham at oparbejde en god forretning, så han endte med at blive en efter den tids forhold velstående mand, der fik sat sine ni børn i vej, og endda på sine gamle dage opdrog nogle af børnebørnene. Han ejede bl.a. ejendommen på hjørnet af Hovmeden og Nørregade, hvor han havde forretning i kølderen og hans ældste søn guldsmedeforretning i stuen.

Det var forsvrigt tanken, at jeg, når jeg blev 10 år, skulle besøge mine bedsteførelde, og dengang var en rejse til Randers en begivenhed; men desværre døde de forinden. Min Farfar var født i Gødvad 2. marts 1816 og døde i Randers 6. okt. 1897. Han ægtede 12 juli 1843 i Randers Petrine Schmidt, født 15. marts 1822 i Randers og døde samme sted 10. juni 1891. Hun var datter af hattemagermester i Randers Jesper Skov Schmidt (1776-1839) og Mette Marie Borup (1782-1843).

Gennem min farmoders aner, der var feldberedere og hattemagere i Randers, nedstammer jeg fra den bekendte slægt Bering i Viborg, idet Jesper Rasmussen Schou 19. okt. 1736 i Viborg ægtede Marie Andersdatter Broch, en datter af Anders Jørgensen Broch. Gennem præsten Niels Sørensen Jul kommer jeg til adelslægten Juul (Danmarks Adels Aarbog 1897 side 494).

Iøvrigt var flere af denne gren af slægten vognmænd i Randers, og om en af disse har jeg i Randers skifteprotokol fol 54b d. 5. januar 1764 fundet følgende: "5. Januar 1764 mødte Skifteretten for at foretage Registrering efter afgangne Anders Knudsen. Enken Mette Mandrupsdatter foreviste et af Birkedommer Niels Madsen foretaget Syn og Amtmand Trappauds Resolution af 31. Dec. 1763 om hendes afdøde Mands Begravelse, "efterdi han i denne Vinters haarde Vejrlig har tilsat Livet". Desværre er det ikke lykkedes at finde amtmandens resolution, så det kan ikke opklares hvor, hvordan og hvorledes han er kommet af dage.

Min fader Carl Wilhelm Jesper Christensen fødtes, som yngste søn af træhandlereg, 26. marts 1865 i Randers og døde 7. aug. 1953 i København.

Som ungt menneske kom han til København for at hjælpe en svoger, A. R. Petersen Bryrup, i dennes forretning på Halmtorvet. Forretningen gik imidlertid meget dårligt, og det er vistnok om denne svoger, at fader senere fortalte, at hele familien sad og klistrede tøndstikøsker for at opretholde livet.

Fader kom senere som kommis til købmand Th. Bentsen, der boede på hjørnet af Cort Adellersgade, Holberggade og Herluf Trollesgade. Da denne efter en søns død, ønskede at afstå forretningen, overtog min fader den i året 1888. Året efter, d. 3. sept., ægtede han i Ringsted min moder Agnes Johanne Gemynthe, født 19. okt. 1865 i Ringsted som datter af møller s.st. Mads Laurits Gemynthe

(1824-1899) og Nicoline Hanssen (1833-1911). Min moders familie var en gammel sjællandsk møllerslægt, hvis stamtavle jeg tidligere har offentliggjort. (Personalthistorisk Tidsskrift 13. række 2. bind). Efter moders død, den 28. marts 1919, ægtede min fader 15. juni 1924 Else Thomasen Damgaard, datter af møller Damgaard i Skive.

Det er ikke meget jeg kan huske fra min barndom, kun at jeg syntes, at min fader var meget streng, men min moder meget mild.

Vi boede senere ovenover forretningen i den store ejendom med facader til de førnævnte gader. Fader holdt strengt på sin middagssovn, og der var derfor indrettet et talersersanlæg mellem forretningen og beboelsen. Der er sikkert ikke mange idag, der husker et sådant. Det bestod af et rør, der var ført igennem forretningens loft op til vor lejlighed. I hver ende af røret var en taletragt, hvis åbning var lukket med en fløjte. Når man tog fløjten ud og pustede i røret, fløjtede det i rørets anden ende, og når også fløjten dér var fjernet, kunne man samtale igennem røret.

I kælderen ud mod Holbergsgade var der en malketoddykælder, og her var det mig strengt forbudt at komme. I ejendommens gård var der hestestald og værelser til kuskene. Her boede i nogle år J. P. Rasmussen, der var karl hos fader og senere blev læge i Fakse. Han gjorde sig kendt som samler, arkæolog og ophavsmænd til det berømte Rollo-Tårn i Fakse. Jeg mener at vide, at fader hjalp ham til at begynde studierne og støttede ham i studietiden.

Så tit jeg kunne, opholdt jeg mig nede i butikken. Det var en herlig og spændende legeplads, selvom kommisserne havde strengt pålæg om ikke at give mig og mine søskende noget af de herlige sager, enten det nu var konfekt, rosiner, korender eller bolcher. Jeg husker, at jeg engang fik lov at overvære, at butikken fik hvidtet loftet en lørdag nat. Lysten til at se dette spændende har dog været større end evnen til at holde mig vågen. Ihvertfald erindrer jeg, at jeg næste morgen vågnede nede i butikken indsvøbt i søkke.

Efter at fader havde begyndt vinforretningen Jesper Christensen & Co., var det mest interessante sted kælderen, hvor flaskerne blev skyllet. Jeg samlede på de mange forskellige etiketter, tænk - hvis jeg endnu havde haft denne samling. Den vilde have kunnet give mange morsomme og interessante oplysninger; jeg husker endnu en etiket med påskriften "Brændende Kærlighed". Foruden etiketterne samlede jeg også alle de kapsler, jeg kunne få fingre i; dem brugte jeg til at støbe tinsoldater af. Skade kun, at gibbsformene hertil var så dyre og holdt så kort.

Min skolegang begyndte i Gammelholm Latin- og Realskole i Toldbodgade 10. Herfra husker jeg anskuelsesundervisningen, som blev demonstreret ved store blikbakker, hvorpå der var opbygget landskaber med møller o.s.v. Ved at sætte

en sådan bakke i forbindelse med vandhanen kom der vand i åen og vandmøllen gik i gang.

Da jeg var ti år gammel, blev jeg meldt ind i De Brockske Handelsskoler. Forstander var dr. phil. H. L. Møller, Danmarks første handelsskolemand, og blandt lærerne var den senere professor Vilhelm Andersen og forfatteren Hjalmar Bergstrøm. Forstander Møller tiltalte os, til vor store forbløffelse, ved vort efternavn og forlangte, at vi skulle titulere ham og Vilhelm Andersen som "doktor"; noget vi den gang slet ikke forstod.

Da C. F. Tietgen døde i 1901, var det naturligt, at vi elever fra De Brockske Handelsskoler, som Tietgen jo havde startet i 1888 på grundlag af Niels Brocks testamente, deltog i bisættelseshjtidelighederne. Selve bisættelsen foregik naturligvis fra Marmorkirken, som Tietgen havde færdig bygget. Om aftenen skulle kisten føres fra Marmorkirken og til Lyngby og i denne ligfærd deltog alle vi elever. Vi havde alle fået udleveret en hvid roset med et stort metal T. Nogle af de større elever bar fakler, men jeg husker kun, at der var en voldsom trangsel, og at vi sang "Ryk længere tilbage, skyd på" eller noget i den retning og måske også "Og så kører vi med sprøjten hjem". Blandt mine klassekammerater var den senere kendte kunstmaler Daniel Hvidt og Julius Justesen. Morsomt nok afløste min fader hans fader som lærling hos købmand Carl Jensen, Algade i Randers. Nu mødtes vi to sønner i skolen og senere har min yngste søn Gorm og Julius' søn Peder været sammen på en studierejse i USA. En anden af klassekammeraterne var Kaltenborn, der var af norsk afstamning. Efter et par års ophold hernede skulle han hjem igen og skulle rejse med damperen fra Larsens Plads. Klassen bad da forstander H. L. Møller om tilladelse til at følge Kaltenborn til damperen i skoletiden. Selvfølgelig blev svaret et nej, og ligeså selvfølgelig gjorde vi det alligevel. Hjemkomsten til skolen efter dette lille oprør var knap så behagelig. Forstander Møller ventede på os ved klassens dør og holdt en ordentlig tordentale. Desuden fik vi "slet" i den lektie vi havde forsenet, hver tre slag af spanskkræret og i tilgift en times eftersiddet.

Da jeg fyldte femten år kom jeg ud af skolen. Læsning var ikke rigtig noget for mig, og via kaffefirmaet Axel Petersen (nu Axel Petersen og Fritsche A/S) fik jeg en læreplads hos Oscar Bruun & Co. i Skanderborg, hvor jeg skulle stå fem år i lære for kost og logis, fordi jeg var københavnere. Inden havde fader ladet mig købe 1 pund rug, hvede, havre og byg hos kornhandleren, der boede "ved stranden" og lært mig at kende forskel på kornsorterne, således at jeg ikke plumpede i; medens jeg allerede kendte noget til kolonialvarerne, f.eks. vidste, at rismel var kornet at føde på, kartoffelmel knirkede, etc. Forinden jeg tiltrådte pladsen, var jeg med mine forældre og min søster Erna

på en sommertur København-Malmø-Trälleborg-Sassnitz-Hamburg. Jeg tror, at fader arrangerede turen fordi han havde leverancen til Øresundsbådene og også nogen leverance til den da nyåbnede svenske færgerute Trälleborg-Sassnitz. Blandt de ting, der gjorde indtryk på os, var, at vi flere steder på Rügen så skilte i pensionsvinduerne med indskriften: "Juden wird verbetent". Jeg husker, at vi i Hamburg besøgte en automatkafé, og at en af automaterne dér ikke virkede. Da jeg beklagede mig til fader, sagde han, at det måtte jeg selv klare. Jeg husker endnu, hvor jeg blev hånet, fordi jeg sagde til tjeneren: Bitte, den er gal dér! men Bitte havde jeg da lært at sige. Mine forældre fulgte mig over til min læreplads og afleverede mig. Jeg var glad, men jeg tror nok at moder knuste en tåre, da jeg sagde farvel til dem på bønegården. Til mit udstyr hørte blandt andet en skibskiste, der var særdeles praktisk samt en vadsæk, der brugtes til forsendelse af vaskesøj frem og tilbage til hjemmet.

Mit værelse, som jeg delte med en købmandssøn Mørk fra Horsens, var et lille vinkelformet tagkammer, hvor der lige kunne stå to senge og et vaskestativ. Derimod var kosten god, og jeg har derfor altid følt det som en uretfærdighed mod fru Bruun, at to af kommisserne offentlig klagede over kosten og skrev om "øst der krummer sig". De to kommissær, Jens Johansen (senere formand for Handels- og Kontormedhjælperne og til sin tidlige død medlem af Københavns borgerrepræsentation) og bogholder Sørensen (senere direktør for Vejle Dampvælle) var blevet medlemmer af Handels- og Kontormedhjælperforeningen. De fik en artikel optaget i byens avis, hvori de gik til angreb på ordningen med kost og logis hos cheferne. Retfærdigvis skal det medgives dem at værelserne i "Kasernen", ejendommen ved siden af forretningen, var så ringe, at enhver form for privatliv var udelukket. Selvfølgelig vakte artiklen stor opstandelse i byen, men noget positivt resultat kom der ikke ud af det. Det var først senere, at det gamle patriarkalske lønningssystem blev afløst af det nuværende med løn på egen kost og logis.

Det er løjerligt at tænke på, at i min læretid havde vi nok telefon, og selvfølgelig også brugte den; men at telefonere til København, det gjorde man kun, hvis det var meget vigtigt.

Vi havde heste og vogne, og en af vognene kørte hver dag på landet med varer til landkøbmændene og havde æg, huder og vildt med hjem. Ja der kom endnu bønder til os med hjemmekøret smør. At købmændsgården var fuld af vogne på markedsdage, og hvad dertil hører, er der fortalt om så tit, at jeg ikke vil komme nærmere ind herpå. Det er derimod for folk idag ganske uforståeligt, at vi om vinteren måtte rave rundt på lagre og lofter med én lygte, hvis ens glas som regel var itu. Gas eller elektrisk lys var jo nok kendt, men ikke

almindeligt, ejheller W.C.. Til kageknusning havde vi en gasmotor, men alle sække måtte hejSES op på lofterne med håndkraft.

En cykel til varetransport i byen og til smårinder havde firmaet ikke. Skulle varer bringes i byen skete det pr. trækvogn og om vinteren på slæde. Sneen på gaderne måtte nemlig ikke fjernes; så vidt jeg ved var det af hensyn til bønderne, der kom til byen i kane.

Til julehandelen blev mange af varerne vejet af på forhånd. Flormel og sukker til julebagningen blev vejet af i lispund (8 kg.) og halve lispund. Sirup tappedes af i 1 pots og $\frac{1}{2}$ pots grønne flasker med bred åbning. Her skulle man passe på, at sirupen ikke kom i sving, for så blev flasken stoppet. At der af pergamentspapir blev foldet små kapsler til et lod (15 gram) hjortetaksalt, forbavser sikkert mange i dag; derimod har jeg ikke drejet krømmerhuse eller klistret poser. Min fader kendte kunsten at dreje krømmerhuse, og han lærte mig den.

Min chef, Oskar Bruun, havde mange gode sider, men desværre den uvane, at han ikke kunde tage en bestemmelse. Et år havde min fader lejlighed til at komme til England, og da han gerne vilde have mig med på turen, skrev han til Bruun og spurgte, om jeg kunde få ferie. Et isvrigt ukendt begreb, da der, såvidt jeg husker, ingen ferie var udover højtiderne. Bruun svarede ikke fader, og en dag fik jeg brev hjennefra at nu rejste fader, moder og min søster Magda til Flensborg og Hamburg. Lidt efter kom fru Bruun og fortalte mig, at chefen havde en god nyhed til mig; Jeg måtte få fri, så jeg kunde rejse med fader til England. Jeg forstod ikke rigtig noget af det hele, da jeg jo lige havde fået brev om mine forældres rejse til Hamburg, men jeg fik travlt med at undersøge togtiderne. Heldigvis kendte man ikke til pas den gang og heldigvis viste det sig, at jeg lige kunde nå et tog, der kom til Fredericia kort før færgen fra Strib ankom, og jeg fik lov til at rejse straks. Stor var mine forældres overraskelse, da jeg på Fredericia banegård gik hen til dem og bad om lov til at sidde ved deres bord. Jeg husker, at vi havde en dejlig ferie, men enkelthederna har jeg mærkværdigvis glemt.

Det var gode og glade år, jeg tilbragte i Skanderborg, men desværre var friluftslivet ikke "opfundet" dengang; sikke udflugter vort læringesjak ellers kunde have foretaget. Jeg mindes dog, at vi en enkelt søndag gjorde turen til fods helt rundt om Skandeborg sø; ligeledes erindrer jeg, at jeg en vinter løb på skøjter helt ud til Fulbro mølle med et par venner. At vi kom godt fra turen, er mig den dag i dag en gåde. Apropos Fulbro mølle, så fortaltes det, at mølleren havde den overbevisning, at han i sit næste liv engang ville vende tilbage til møllen, hvorfor han havde bygget den af cement.

Nogle af mine kammerater fik engang at vide, at der lå en kaproningsbåd et

sted ved ssen, og da vi erfarede, at en kommis i byen havde nogen kendskab til kaproning, fik vi dannet et hold; men sikken et slid vi havde med at få båden gjort istand igen. Jeg tør nok sige, at vi vakte opsigt, når vi engang imellem roede ud til pavillonen i Skanderborg dyrehave og gjorde vor entre i ro-dress for at nyde en kop kaffe eller en enkelt sl. I Skanderborg havde jeg desværre trådt svangen ned i begge mine fødder, så jeg måtte tage hjem og blev indlagt på det gamle Frederiks Hospital, hvor begge mine fødder blev lagt i gips. Bagefter havde jeg en dejlig ferie i Ålagårde, hvor mine forældre det år lå på landet.

I foråret 1910 havde jeg udstået min læretid og rejste hjem for at gå på handelskole. Jeg tilbragte et dejligt år på handelskolen, selv om jeg ikke kunne forlige mig med, at vor dansklærer lod os læse I. P. Jacobsens "Der burde have været roser" og Øhlenschlägers "Hakon Jarl". Det knob også med at vænne sig til det for mig uvante, at der var piger - måske burde jeg skrive frøkener - i klassen. Vi drenge, der havde været ude i det praktiske liv, havde dér et forspring for pigerne, men disse, der kom lige fra skolen, var bedre end os drenge til dansk grammatik.

Vor lærer i bogholderi var stabsintendant Sabro. Vi satte megen pris på ham, fordi han til opgaverne brugte varer og navne på firmaer, som vi kendte. Jeg er bange for, at han vilde vende sig i sin grav, hvis han i dag kunne se vort maskinbogholderi.

Blandt de andre lærere var den i krigsårene 1914-18 så kendte assessor Thorup. En mand, vi mandfolk lærte meget hos, men så vidt jeg erindrer, brød han sig ikke om at undervise pigerne.

På handelskolen mødte jeg igen min lærekammerat fra Skanderborg Viggo Byberg. Han var en sjælden begavelse, der senere blev bankdirektør i Tønder og i Charlottenlund. Desværre for ham selv var han en stejl natur og kunne derfor ikke "falde til" i Charlottenlund. Han havde altid været interesseret i jord og dyr, og er nu husmand i Sydsjælland. På skolen mødte jeg også min senere svoger Vilhelm Hansen, han er nu indehaver af kolonial en gros firmaet Alsing & Kapel. Som det altid havde været skik hjemme, skulle jeg være tilbage fra skolen til bestemt klokkeslet, og jeg fik et bestemt arbejde, som jeg hver dag skulle udføre. Rationalisering var et begreb, som allerede min fader kendte. F.eks. foreskrev søfartsloven, at hver sømand skulle have 15 gram the og 625 gram sukker om ugen, og da fader havde en del leverancer til skibe, var udvejnningen af disse portioner sat i et ganske bestemt system.

Senere, da verdenskrigen brød ud, opdagede sømændene, at de også havde ret til 140 gram kakao om uger, og denne ration fik pludselig stor interesse for dem, da kakao var vanskelig at skaffe og tilmed dyr.

Min interesse for roning havde holdt sig fra Skanderborg, så jeg meldte mig ind i roklubben "Kvik" og tilbragte mine aftener og søndage på vandet. Senere kom jeg med som kaproer, og hvis jeg husker rigtigt, var jeg med til at hjembringe 5 sejre til "Kvik".

Til min store sorg havde jeg ved sessionen trukket frinummer og 11. jan. 1911 meldte jeg mig derfor ind i Københavns Amts Skyttekorps. Fra sept. 1914 og til 1938, da de frivillige korps forsmødeligt blev ophævet ved lov, var jeg korpsets kasserer. Her havde jeg den glæde at lære mange hyggelige mennesker at kende; blandt mange andre erindrer jeg f.eks. sekretær A. P. Jensen i Landboforeningen. Jensen røg ikke selv, men han havde omhyggeligt opbevaret de cigarrer, han ved forskellige lejligheder havde fået. Tømmerhandler A. O. Hammer, der selv var medlem af Københavns frivillige luftforvar, havde 3 sønner i korpset, og han var i sin tid kendt, bl.a. fordi han ved Amagerbanens anlæg flyttede sit kontor på skinner. Skibareder Kraemer husker jeg som en stille beskedent mand, men først og fremmest erindrer jeg havnebygmester H. C. V. Møller, den senere borgmester. Møller fortalte engang, at da han rejste til Amerika, var der en mand, der generede en ung pige ombord, og da Møller så dette, slog han manden ned. Jeg hører endnu kaptajn Bondo sige: "Det gjorde du da ikke?" "Jo det ved Gud, jeg gjorde," svarede Møller.

Det var også interessant at møde vore musikdirigenter, "Gardens Dyring" og Emil Jensen, også fra garden, såvel som vore egne, Sevel, Müller og Pohl. Det var morsomt og gav samtidig et indblik i en hel anden livsopfattelse og indstilling. To idealister bør jeg nok nævne, bankdirektør Otto Øhrstrøm, den energiske og flittige, men samtidig en mand, der ville have sin vilje, og Møller, der altid svævede på en lysere sky, når han talte om skyttekorpset og dets store betydning. Det gjorde os alle ondt, da vi den 25. april 1940 fik at vide, at kaptajn P. T. Darre ikke var mere af sorg over Danmarks besættelse. Flere af kammeraterne fra dengang kommer jeg stadig sammen med, eller rettere: kammeraterne med hustruer kommer min viv og jeg stadig sammen med, f.eks. direktør Willy Basedow, bogtrykker Aage Petersen, bankdirektør Otto Øhrstrøm og sygehusinspektør H. C. T. Møller.

Selvfølgelig traf jeg også mange af hærens officerer, men så længe jeg gjorde aktiv tjeneste i korpset, var min rang ikke så høj, at jeg havde noget med dem at gøre; dog erindrer jeg generalmajor H. F. Castenschiold, der ved en inspektion af korpset imponerede os alle ved sin spændtighed og udholdenhed. Senere kom jeg jo officererne på nærmere hold, f.eks. Jean Jensen, der forsøgte at have sangene på marchturene, idet der i de første år var mange underofficerssønner i korpset, og disse kunne de gangse soldaterange, som de selvfølgelig havde hørt på kasernerne. Eller idealisten oberstløjtnant Helge Bennike

der ved besættelsen sejlede til Sverige med sine folk, en bedrift vi alle var stolte af. Også hans broder Ove Bennike lærte jeg at kende, ligesom ritmester, senere oberst H. M. Lunding, der engang imellem fortalte lidt om sine trængsler som tysk soldat.

For mit arbejde i Skyttekorpset havde jeg den glæde at blive udnævnt til Ridder af Dannebrog ved korpsets 25 års jubilæum i 1934.

Måske bør jeg til skræk og advarsel fortælle om risikoen ved at bruge øgenavne eller snakke bagvendt (noget fader altid påtalte meget strengt). Vi havde kaptajn Rosted-Løvgreen som korpschef, og ved hans afgang holdt vi officerer en fest for ham. Til daglig byttedes R. og L. ofte om, og nu skete det hverken værre eller bedre, at hovedtaleren (det var ikke mig) sluttede sin tale med "et skyttehurra for kaptajn Løstet-....." Han fik dog hurtigt taget sig i det og gentog "Kammerater, et skyttehurra for kaptajn Rosted-Løvgreen".

Da jeg havde fået min eksamen på Købmandsskolen opstod et nyt problem, hvad nu? Resultatet blev, at jeg igennem min faders ven Ferdinand Alsings forbindelse med agenturfirmaet Ernst C. Lohse & Co. fik plads som volontør hos firmaet Julius Hansen i Hamburg, der handlede med tørrede frugter og krydderier. Det var et stort firma, hvor vi på kontoret stod 16 mand ved et langt skrivebord, otte på hver side, og de ældste i firmaet havde pladserne nærmest ved vinduet. Chefen, Julius Hansen, gik hver dag på børsen, men han havde en aversion mod at bruge vor telefon. Den stod i en garderobe og jeg tror, han kun tog den, når der enkelte gange var en privat samtale til ham.

Mit arbejde kom blandt andet til at bestå i, at jeg hver dag tog ud i frihavnen og udtog prøver af de varepartier, vi fik hjem. Derved fik jeg både et udstrakt verekendskab og god viden om havneforhold, og tillige lærte jeg en del Hamburger-plattysk. Selvfølgelig var jeg også med til at skrive fakturaer. Disse blev alle skrevet i hånden, og var der blot en enkelt skrivefejl, blev hele fakturaen revet i stykker og måtte skrives om. Jeg erindrer, at jeg kun en enkelt gang vidste mere end mine kolleger. Vi var begyndt at handle med Elsass-Lothringen, og en dag blev der spurgt om, hvad opkrævning hed på fransk. Jeg kunne oplyse, at det hed Remboursement, det stod der nemlig på de danske postopkrævninger.

Den sidste i måneden, hvor vi fik løn, var en festdag. Lønnen blev udbetalt i guld og sølvmonter og var stablet op i små babelstårne. Nederst lå de store 5 markstykker, så fulgte 20 markstykkerne i guld og øverst 10 markstykkerne. Jeg boede på et pensionat i Grosse Allé der lå lige ved Hovedbanegården, isvrigt en gade, der rummede mange pensionater. Jeg husker, at en af beboerne på trappegangen havde sat en seddel op ved sin dørklokke med inskriften "Deutschland vom Adria bis Skagen...." hvor langt han ønskede, at Tyskland skulle

strække sig øst-vest, husker jeg ikke, det interesserede mig mindre. I pensionatet fik jeg adskillige venner, flere af dem var nordmænd og nogle af dem mødes jeg stadig med, når deres vej falder over København eller min over Oslo. Rosporten vedblev jeg at dyrke, også under mit ophold i Hamburg. Her meldte jeg mig ind i Hamburger Ruder Verein, og jeg deltog i kaproninger i Kiel, Lübeck og Mecklenburg-Schwerin. Det sidste sted lånte mine kammerater en båd, og vi roede ad floder og gennem mange sluser helt til Berlin. Et sted mødte vi en deling uhlaner, og i kådhed gjorde jeg stram honnør. Dette skulle jeg ikke have gjort, for en underofficer kom øjeblikkelig hen til os og spurgte om grunden til honnøren. Jeg trak mig stilfærdig tilbage og lod mine kammerater om at svare. Deres redegørelse må ikke have været fyldestgørende, for lidt efter kom en løjtnant og spurgte om det samme. Denne gang må det være lykkedes at stable en plausibel forklaring på benene, ihvertfald skete der ikke mere. Sommeren 1913 skrev min fader til mig og foreslog, at jeg købte hans urtekram- og skibsprovianteringsforretning. Selvfølgelig sagde jeg tak, og så snart jeg kunne, rejste jeg hjem. Da fader samtidig skulle have mere plads til sin vinforretning, opsagde han (fader ejede ejendommen Herluf Trollesgade 23) lejereren af lokalerne på den højre side af porten - nærmest Havnegade, således at jeg kunne flytte forretningen, som dels lå i kælderen, dels i stuen, ind her, og fader disponere over de hidtidige lokaler. Lejeren var det dengang meget kendte thefirma Sophus Hansen og Gad - senere ... og Søn. Egentlig var lokalerne en 5 værelses lejlighed med pigekammer, men de var store nok, således at der var endda en $1\frac{1}{2}$ værelse til privatlejlighed til mig. Skibsproviantlokalet ved Kongeporten delte jeg med fader. Jeg er glad ved at kunne sige, at i alle de år, jeg har haft meget at gøre med toldvæsnet, har jeg aldrig mærket den mindste antydning af forskelsbehandling, og jeg tror også, at mit firma og personale har et godt ry hos toldvæsnet.

Den 18. september 1913 løste jeg grossererborgerakab, da fader havde rådet mig til at nedlægge detailforretningen og kun handle med skibsproviantering og handle fra "ikke åben bod". Med en gæld til fader overtog jeg så forretningen for varelager plus udestående fordringer minus kreditorer. Kundekredsen var nogle af faders gamle kunder, er del større gårde på landet og en del klinikker. Endvidere var der flere hovmestre, som sejlede med rederierne Carl's og Heimdal's skibe samt, ikke mindst, restauratøren på D/S A/S Øresund's både. Jeg har haft den glæde, at denne forbindelse, som min fader fik da D/S A/S Øresund begyndte, stadig vedvarer gennem de mange år med skiftende ledelser. Da Sydhavnslusen var færdigbygget mente selskabet "Turisten", der sejlede langs kysten med skibene "Holger Danske" og "Prins Hamlet", at det var en ide at sejle derud fra Havnegade og vise københavnernes anlægget. Det blev kun til

en repræsentationstur, thi så vidt jeg forstod, og husker tog strømmen ved slusen magten fra skibet, så det tærnedede mod slusen i stedet for at sejle ind i den.

Starten gik meget godt, men snart fik jeg en slem forskrækkelse, idet rederierne Carl og Heimdal og vistnok et tredje rederi, slog sig sammen og oprettede et proviantdepot i Helsingør. Dermed var halvdelen af min omsætning væk. Jeg udarbejdede da en prisliste, som jeg sendte til alle skibshandlere i Danmark, og jeg har haft den store glæde, at jeg gennem årene har fået en god og fast kundekreds blandt disse. En af grundene hertil er vistnok, at skibshandlerne altid har kunnet være sikre på at varerne blev leveret til den aftalte tid.

Sommeren 1914 glemmer jeg aldrig. Dette år boede mine forældre i deres sommerbolig på Øresundshøj, og det var en lang cykletur frem og tilbage hver dag, især når jeg havde haft tjeneste i skyttekorpset. I begyndelsen af sommeren åbnede den store skandinaviske fiskeriudstilling i Malmø, og Øresunds-selskabet sejlede i pendulfart - som det hedder idag - med alle deres både. Det gav mig en stor omsætning, og det var derfor en katastrofe for mig, da verdenskrigen brød ud, og udstillingen lukkede, så jeg måtte tage størsteparten af de leverede varer retur.

Ved min senere svoger Vilhelm Hansens hjælp udarbejdede jeg nu en prisliste til restaurationer, hoteller og større institutioner, idet jeg mente, at der her var et forholdsvist uopdyrket marked. Disse havde for det meste købt deres kolonialvarer hos urtekræmmere. Firmaet Dansk Kaffe- og Koloniallager, der dengang ejedes af den senere så kendte vinhandler Vilhelm Christiansen, drev dog en stor forretning netop baseret på den nævnte kundekreds, medens hospitalerne fortrinsvis købte deres forbrug hos det anerkendte firma Adolph Trier & Goldschmidt, der havde domicil og lager på Amagertorv.

For mange år siden blev jeg ringet op en aften af en institution, der klagede over, at de gule ærter, jeg havde leveret, ikke vilde koge ud; jeg måtte straks komme med nogle andre. Det gjorde jeg, men næste morgen var det galt igen, og igen kom jeg med en ny portion. Ved middagstid klagedes der igen, og da det var mig uforståeligt, at ærterne pludselig var så umulige, bad jeg repræsentanten følge mig til kunden. Repræsentanten kunne heller ikke forstå reklamationen, men da vi kom ud til kunden, eller rettere sagt skonomænen, viste det sig, at hun kogte ærterne sammen med det salte kød. Det var altså ikke så underligt at ærterne ikke vilde koge ud. Jeg blev gal i hovedet og skældte hende ud og mistede selvfølgelig kunden, men repræsentanten og jeg gik ud og spiste frokost sammen. Det blev sidenhen til mange frokoster, senere sammen med hans kompagnon og vore hustruer. Firmaet var Kjær og Sand, og

de to kompagnoner havde i sin tid truffet hinanden i kornkontoret i Nicolai kirke under den første verdenskrig.

Til varetransporten begyndte jeg med at leje en enspændervogn, der en gang om ugen kørte til Hellerup og helt ud til Lille Strandvej med varer, medens transporten til og fra toldboden foregik med trækvogn. Til udbringning af varer i byen benyttedes en cykle med et stativ, hvortil jeg hos kurvemageren havde fået lavet nogle kurve, så en færdigpakket kurv altid stod parat, når budet kom hjem fra en tur. Lidt senere havde jeg, påstår min hustru, et trehjulet motorkørsretsj, men dette kan jeg ikke huske. Derimod erindrer jeg, at jeg var meget stolt, da jeg købte mit første automobil; mærket husker jeg ikke, men det var to-cylindret. Senere har jeg købt mange lastvogne, men havde stedse ment, at det var under min forretnings standard at bruge Fordvogne. Da jeg i 1925 købte Dansk Kaffe- og Koloniallager af Christian Andersen, hvis fader ejede Industri kaféén, fulgte bl.a. nogle fordvogne og en hest og vogn med i købet. Fordvognene kørte jeg med i nogle år, men hesten og vognen blev snart udskiftet, da det efterhånden blev umuligt at skaffe kuske og staldplads, selv om kørsel med hest og vogn var den billigste transportmåde på ture med hyppige stop. Forsøvrigt var der i det gamle København, indenfor voldene, skat på heste. I 1942 blev to af mine lastbiler udskrevet til luftværnet, og jeg fik 9750 kr. for dem. Da jeg efter krigen i 1947 købte disse tilbage i en meget dårlig stand, mener jeg at erindre, at staten ikke satte penge til ved at have haft disse automobiler i fem år. De står i min status 1948 opført til 7150 kr. Krigsårene 1914-18 var besværlige år, men efterhånden kom der dog igen nogen fart i sejladsen, og glad var jeg, da jeg i 1918 blev kaldt til D.F.D.S.' kontor, hvor jeg blev spurgt om jeg var villig til at overtage restlageret efter den hidtidige leverandør Anders O. Bendtsen, og om jeg kunne påtage mig leverancerne i fremtiden. I årene, der var gået, havde jeg "bombarderet" firmaet med tilbud, og selvfølgelig sagde jeg ja tak nu. Der blev forespurgt, om jeg havde den og den vare på lager, hvilket jeg kunne bekræfte, og til al held blev der ikke spurgt om kvantum, for jeg er bange for, at dette på hint tidspunkt ikke var særlig stort. Jeg er glad for, at jeg endnu i dag har leverance til Selskabet. Den kræver på mange områder stor erfaring, varekundskab, kendskab til toldbehandling overalt i havnene og præcision. I sommeren 1919 købte jeg en del varer i New York, ialt for 5115 dollar, og da jeg købte disse, kalkulerede jeg med en kurs på 375; men ak og ve, da varerne endelig kom hertil, var kursen 467 og 527, altså en stigning på ca. 38 pCt. og denne prisforhøjelse var ikke til at hale hjem. Desuden var havnen nu overfyldt med varer, så godset blev opløst under åben himmel på Islands Brygge. Trods dette tab kunne jeg samme år afslutte min status uden at skyldte nogen noget.

Forretningen voksede efterhånden. Da jeg giftede mig i 1918 blev min $1\frac{1}{2}$ værelses indtaget til lager, og jeg måtte også leje lokaler i kælderen i ejendommen nr. 25, ligesom jeg også måtte opføre med at dele skibsproviantlokalet med min fader og leje lokaler i frilagerbygningen. Senere fik jeg fader til - men han havde store betænkeligheder derved - at sige lejeren af pakhuset i gården A. M. Hirschsprung og Sønnen op og lade mig leje først kælder, stue og 1.sal, senere også en etage til. 1.maj 1934 købte jeg pakhuset på Billedvej i frihavnen for 10.000 kr., men med en årlig grundleje til Københavns Frihavns A/S. 20. juni 1938 solgte jeg ved en venskabelig overenskomst bygningen til Dansk Rekyrriffel Syndikat og købte i stedet for Hans Just's pakhus på Redhavnsvej, som jeg har endnu. Desværre er de 25 år, som lejekontrakten på grunden lød på, nu udløbet, og jeg må nøjes med $\frac{1}{2}$ års opsigelsesvarsel til en ny og højere grundleje. Mit neonlysskilt på denne bygning tændtes første gang 10.juni 1954. 16. januar 1936 købte jeg ejendommene Sortedam Dossøring 87 og Ryesgade 106 for 475.000 kr. og flyttede ind 16. nov. 1936. Det var med megen stor betænkelighed, jeg gik ind på dette køb, og det siger noget om priserne dengang, når jeg fortæller, at det ved købsforhandlingerne blev understreget, at lejen var 8 kr. pr. m², og at denne leje næst kunne høves til 10 kr. En anden betænkelighed var, at alle mine kolleger boede i den indre by, og der var mange, der ikke kunne forstå, at jeg turde flytte min forretning til Ryesgade. Jeg har siden taget flere og flere lokaler i brug til forretningen. For eks. flyttede jeg 1949 mine kontorer op på 2. sal og i 1959 ned på 1. sal, foruden at jeg har skaffet mere plads til mine lagre, bl.a. ved at indlægge fjernvarme, så jeg sparede brændselskølder, og ved at flytte portnerlejlighed. 21.maj 1948 / 49 var der ildebrand hos en lejer på 4.sal, hvorved en del af taget brændte, men isvrigt uden at der skete større skader. Jeg benyttede lejligheden til at gøre taget så skråt som myndighederne vilde tillade, da regnen havde været tilbøjelig til at søge ind under tagpappet, fordi taget ikke havde fald nok. En overgang havde jeg nu afdøde K.K. Steinckes søn som lejer i Ejendommen, og faderen kom en søndag for at se hans virksomhed, netop som min murermester lagde klinker på den udvendige del af trappen, der førte op til hans fabrik. Et arbejde, der på grund af færdalen på denne kun kunne udføres efter fyraften. Murermesteren fortalte mig næste dag at K.K. Steincke havde påtalt, at han arbejdede om søndagen.

Undertiden kan varer være lange undervejs. Jeg købte omkring 1950 et parti varer i Australien, og jeg kunne ikke forstå, hvor varerne blev af. Det viste sig da, at skibet havde gjort en rejse rundt om hele verdensdelen og tilbage igen til den første havn, hvorefter det først "lattede anker" mod Europa. Da de danske kolonialgrossister, efter finsk mønster, besluttede at oprette

deres eget selskab, dels for at opnå visse fordele og dels for at opnå forhandlingeret overfor industrien, som på så mange måder ønskede at påtvinge grossisterne dens betingelser, blev jeg af direktør Erik Trock-Jansen opfordret til at være med. Jeg havde den glæde at være med til de indledende forhandlinger, og jeg var i mange år medlem af DAGROFA's (som barnet kom til at hedde) forvaltningsråd. Et hverv som gav en del arbejde, men også mange glæder, ikke mindst ved at jeg lærte mange af mine kolleger i provinsen og deres problemer at kende. Måske burde jeg nævne, at afdøde konsul Georg Rasmussen, ovennævnte Trock-Jansen og Harry A. Jensen i Roskilde gjorde et meget stort arbejde i de svære begyndelsesår. Senere har konsul Hans Lund og grosserer Emil Ruge i Ålborg trukket det største løb. Som direktør havde vi Carl Stagsted, som stammede fra Nordjylland. Han havde startet sin løbebane som radiotelegrafist, senere var han leder af den første britiske udstilling i København. Han kendte alverdens mennesker og havde, indtil sygdommen overmandede ham, sammen med de ovennævnte sin store andel i DAGROFA's succes.

Da vi fik en ny lov om spiritusafgift, stod der i denne, at alle, der handlede med vin og spiritus, skulle betale afgift; men samtidig påbød loven, at handel med ufortoldet spiritus var afgiftsfri. Resultatet for mit vedkommende blev at jeg, skønt jeg kun handlede med ufortoldet spiritus, alligevel måtte betale mindsteafgiften.

Da valutakontoret blev oprettet sagde jeg til mig selv og andre; jeg vil ikke ærgre mig over kontoret, jeg vil ikke løbe det på dørene, og jeg tror ikke, vi bliver af med dette kontor i min levetid, og hidtil har det jo også slået til. Jeg kan nævne et pudsigt eksempel på dets virksomhed. Da kontoret blev oprettet, skulle visse ansøgninger være indleveret inden en vis dato og klokkeslet. Mit bud kom for sent, men så sendte jeg ansøgningen med posten og fik bevillingen. (Noget af det samme oplevede jeg forøvrigt for nylig. Vort sædvanlige posthus afviste francostempling af nytårskalenderne, fordi kuverterne var for store. Kalenderne blev så indleveret på hovedpostkontoret, og her var der intet til hinder for francostempling).

Det har jo ikke kunnet undgås, at jeg har måttet møde i byretten sammen med en chauffør for en færdselsforseelse til alt held aldrig med personskade. Jeg mindes engang, jeg havde to sager på en gang. Da den første sag var behandlet afsagde dommeren dommen, jeg tror det var 60 kr. til mig og 50 kr. til chaufføren, og "afskedigede" os. Jeg mindede da dommeren om den anden sag. "Sagen er afgjort" farvel.

Isvrigt har jeg altid haft det princip selv at benytte de bevillinger, jeg har fået fra valutakontoret, selv om det undertiden har været vanskeligt at finde såvel sælgere som købere til de bevilgede varer. I år morede det os at få

opfordring til at ansøge om køb af grønne bønner i dåser, dog ikke Haricot verts. Jeg kender ærlig talt ikke forskellen, og valutakontoret måtte da også indrømme, at det ville blive svært at finde bønner i dåser, på hvilke der ikke stod Haricots verts.

Priskontrolrådet fik jeg desværre en hilsen fra under den sidste krig. Rosiner i pakker slap op og det blev derfor nødvendigt selv at pakke sådanne. Vi gjorde det selvfølgelig og tog samme pris for dem som mine kolleger, og jeg ved også, at mange af disse pakker blev videresolgt til en endnu højere pris. En skønne dag kom der brev fra priskontrolrådet, der udbad sig oplysninger om min priskalkulation og om, hvor mange pakker vi havde solgt. Ærlig talt havde jeg indtil dette tidspunkt ikke haft megen interesse for kalkulationer, hvad jeg heller ikke tror ret mange af mine kolleger havde. Nå, jeg sendte oplysninger om salgets størrelse og bilagde en henvisning til de store fabrikkers prisdifference på havregryn og risengryn i pakker og løs vægt. Denne henvisning ville rådet ikke godkende, men heldigvis kom jeg i tanker om, at jeg nogle år forinden havde solgt rosiner i pakker, og denne priskalkulation blev tildels anerkendt. Sagen endte dog med, at jeg efter rådets mening havde tjent 3000 kr. for meget, og disse penge måtte jeg aflevere. I forbindelse med denne sag sender jeg en venlig tanke til højesteretsadvokat Hjørd Rørdam, der havde sin andel i ordning af sagen. For mit vedkommende havde sagen den virkning at vi for eftertiden gennemførte kalkulation af alle varesorter. Når jeg skriver, at jeg ikke havde megen interesse for kalkulationer, så skal det forstås derhen, at selvfølgelig kalkulerede jeg varerne, men en udførlig kalkulation over pakning eller aftapning med specifikation, som priskontrollen forlangte, havde jeg ikke.

Gennem årene har jo mange mennesker besøgt mig for at sælge varer; for eksempel Beauvais' agent Groth trofast til sin død. Han sagde ikke Asparges men Aspacier. Den pøse hr. Bang fra kaffefirmaet Axel Petersen (nu Axel Petersen og Fritsche A/S) var en velset og hyggelig mand, og det var den høje, flotte Andresen fra Adolph Trier og Goldschmidt også. Det var jo med dette firma man burde handle, ikke med de nyere Brødr. Justesen (nu vort største firma i branchen) eller Sthyr & Kjær, som min ven fra roforeningen Kvik, Hans Toxværd, var repræsentant for. Efterhånden som forretningen voksede blev det jo repræsentanterne for de udenlandske huse, der kom. For eksempel Carl Mogensen, der repræsenterede Holbrook Sauce (han havde været i den franske fremmedlegion) den meget kraftige Kai Andresen fra Fyrtårnet's konservesfabrik, Gøteborg, mødte altid op med en "Fandens mælkebøtte" i knaphullet. Den der er kommet længst hos mig er Carl B. Felthusen (sardiner og konserves), men desværre forhindrer sygdom ham nu i at besøge kunderne. Der var også Axel Jacobsen, der solgte bl.a. hummer fra Windsor i Canada, han var samlere om en halv af selv

og kobberstik. Et firma som Olivarius og Christensen A/S (det er altid fortalt, at grundlæggeren gik fallit og derefter oprettede firmaet O. & C., og at han, da han igen havde tjent penge, gik rundt og betalte sin gæld plus renter) har jeg også handlet med af og til gennem årene. Dette firma boede i mange år i Nyhavn i Suhr's pakhuis på hjørnet af Nyhavn og havnen, og så længe det havde hest og vogn havde det altid de højeste og stærkeste pakhuiskarle og kuske. Apropos pakhuis, fader har ofte fortalt at et kaffefirma, der boede i den indre by, i sin tid hver søndag, eller snarere når der var brug for arbejdskraft, fik fat i nogle gardere ovre fra kasernen, der så om søndagen hejsede kaffesækkene op på lofterne og stablede dem der. Dengang var det jo kutyme at sække skulle ligge "med retning til højre".

Det er snart helt glemt, at der har været agenter i sukker fra England og Czechoslovakiet, og i flormel fra USA og Canada. Det var dengang en kvart øre spillede en rolle, og man måtte importere sådanne varer.

Af mine bøger kan jeg se, at jeg i alle disse 50 år stadig har handlet med bl. a. firmaerne Alfred Benzon, A/S Beauvais, W. Böhnke & Co., Otto Mønsted, C. F. Rich & Sønner og Sveriges förenade Konserverfabriker. En mand, som jeg så at sige kun kendte pr. telefon, var direktør Sthyr fra Københavns Sukker Raffinaderi, som jeg er tak skyldig. Medens jeg opbyggede min forretning, ydede han mig en stor kredit ved at lade mig acceptere vekslers for mit sukkerforbrug. Sukker betaltes dengang hver den 5. og hver den 20. i måneden for henholdsvis de sidste 14 dage og de første 14 dage i måneden. En mand, jeg også mindes, er direktør Jensen, der i sin tid startede Odense Konserverfabrik.

Ved overtagelsen af forretningen havde jeg telefon C.1053 og efter nogle års forløb fik jeg tillige C.1054 altså to numre, der kunne kobles sammen. Nogle år senere var disse to telefoner for lidt, og til min store glæde kunne jeg udskifte 1053 og 1054 med 406-407-408 og 409 med 408 som kaldenummer, og jeg kunne glæde C. F. Rich og Sønner med at meddele dem, at nu kunne de få 1053 og 1054, der kunne kobles sammen med deres nummer 1074. Da jeg købte Dansk Kaffe- og Koloniallager var jeg så heldig at firmaet havde C.419 og 429, og 429 kunne kobles sammen med mine centraler. I 1961 fik jeg meddelelse fra KTAS at at nu skulle alle centraltelefoner på Østerbro ændres til Tria, og jeg fik fra 5. febr. 1962 Tria 6408, og det kendte møglerfirma, Jørgen M. Børresen & T. Broe som jeg har talt med, så at sige dagligt i mange år, blev glad, for nu blev man fri for fejlringsningen 908 og mit 408.

Forøvrigt da Postgiroen blev oprettet, gik jeg over på Gammelholms Postkontor for at bestille en sådan konto. Jeg var den første, der henvendte mig der, og jeg havde derfor glædet mig til postkonto nr.1, men jeg fik dog nr. 257.

Da jeg kom i lære og senere, da jeg selv fik forretning, var lørdagen den travle dag, der endte med rengøring, pudning af vægte og oprydning. Nu er lørdag en stille dag med lukning kl. 12, og det halve personale har fri.

Igennem årene har jeg lært, at det undertiden kan betale sig at være streng. Jeg husker et specielt tilfælde med en hovmester, der gerne betalte (fader sagde altid, at man kun skulle handle med kunder, der gerne vilde betale), men men ofte gjorde ophævelser så over dit så over dat. Da han engang klagede over de varer, jeg netop havde ladet bringe ombord, svarede jeg ham, at jeg var villig til at hente det hele igen, så kunne han købe andre varer hos en af mine kolleger. Siden var der aldrig vrøvl med ham. Jeg tror, det forsvrigt var denne hovmesters søn, der efter ansættelser hos forskellige skibshandlere endte som clerk hos en kaptajn, der var vendt hjem fra østen; nogen tid efter steg kaptajnens gæld til mig foruroligende, og jeg opsøgte ham da og forklarede ham, at der måtte være noget galt ved foretagendet, siden hans regninger hos mig voksede så kraftigt. Desværre for ham troede han mig ikke, men en skønne dag revnede ballonen. Kaptajnen var ruineret og hans clerk kom i fængsel.

Det har tit været mig en glæde at kunne hjælpe mine kunder, men ligeså ofte har jeg kun fået utak derfor. En sådan utilfreds kunde meddelte mig en dag, at jeg kunne købe vaskepulveret Persil billigere hos ham end hos selve firmaet, og en anden hævdede, at han kunne købe sine varer billigere hos urtekrammeren på hjørnet. Oftest har kunderne dog været glade og taknemmelige for den hjælp, jeg har kunnet yde dem. Jeg husker for eks. en hovmester, der havde sparet 25.000 kr. sammen, vistnok ved at sælge sine tildelinger af spiritus til overpris i udlandet og ved sparsommelighed og dygtighed. Han købte en skønne dag en forretning i Københavns omegn og betalte den kontant. Jeg husker, at jeg måtte vise ham, hvorledes man skrev en check. Han havde den vane, at han den første i hver måned kom ind på kontoret og fortalte at han ingen penge havde; det var hans lille fornsjelse, for han betalt altid varerne inden han gik. Jeg skulle passe meget på, at han ikke kunne nå mine lån, for ellers fik jeg i samtalens løb altid et "hestebid". En anden kunde begyndte meget småt med en lille bod i en omegnskommune. Han har i dag en dejlig forretning, ikke mindst takket være hans hustru og tre døtre.

Sygekassevæsenet har jeg aldrig kunnet lide, højest sandsynligt fordi man er tvangsindlagt deri. Det var mig derfor en glæde, da jeg i år blev rykket for mit kontingent, at kunne svare: Det min hustru og mig påtvungne bidrag er betalt den og den dag under det og det løbenummer.

Derimod har jeg altid hævdet, at alle burde have aldersrente, folkepension, eller hvad man nu vil kalde denne form for understøttelse, men samtidig har jeg ment, at der burde oparbejdes en stemning for at alle, der ikke havde den

nedig, skulle undlade at kræve den. Disse uøvede beløb burde så indgå i et fond til forhøjelse af understøttelsen. I overensstemmelse med denne opfattelse havde jeg hidtil ikke høvet min, men da staten nu fra 1. august 1962 har bebyrdet mig med gratis arbejde med omsætningsafgiften, et stort og krævende arbejde, skrev jeg til min kommune: I anledning af det store og gratis arbejde, man forlanger af mig med omsætningsafgiften, kræver jeg nu at få tilsendt den min hustru og mig tilkommende folkepension.

Efterhånden som tiden er gået, har mange ting og vaner ændret sig. For eks. handlede vi i min ungdom ofte i lispund (8 kg.) og pund ($\frac{1}{2}$ kg.) samt i qvint (5 gram) og selvfølgelig også i pot og pøgl. Mange varer er efterhånden forsvundne. Knivpulver og trippelse på grund af de rustfri knives fremgang. Marvolie, der så vidt jeg husker brugtes til pudsning af kobbertøj. Denne viden gjorde, at jeg under den sidste krig sagde hårdt og brutalt nej til et tilbud om marvolie som erstatning for den manglende salatolie. Jeg var glad herfor, da jeg senere fik besøg af politiet, at kunne svare nej på spørgsmålet, om jeg havde købt marvolie, og jeg kunne fortælle politiet noget herom. Apropos politiet, så har det været mig en glæde og tilfredsstillelse at jeg altid har fået ros og anerkendelse for at mine vægte, lodder og mål, samt renligheden på lageret har været i fineste orden.

Til pudsning af sølvtøj brugtes Hæghs sølvvæbe eller Wienerkalk, der også brugtes til polering af kobber og messing. Som pudsemidler brugtes også pimpsten og vandrevet kridt samt Amor pudsepomade. Ovnsværte er også en vare, der forsvinder sammen med kakkellovne. Skosværte husker jeg som et engelsk fabrikat i små papirspakker, senere i dåser. Farven var altid sort, men nu findes den i alle farver.

Da jeg begyndte at handle, kom de fleste svedsker fra Bosnien og Frankrig leverede nogle særlig fine sorter. Nu købes svedsker især fra Californien. De første rosiner, der kom frem af ny høst, kom fra Valencia. De leveredes i kasser i bundter på 4 stk. á $12\frac{1}{2}$ kg., og de havde den ejendommelighed, at de meget hurtigt blev røde. Senere på året kom rosinerne fra Malaga, de leveredes i kasser á 10 kg. Rosinerne var sorteret efter størrelse og kasserne mærket 3, 4 og 5 crowns. Jeg erindrer efter krigen, da vi kun måtte købe spanske rosiner, at en kunde kun ville have rosiner med 3 eller 4 kerner i; han troede at "crowns" betød antallet af kerner. Til bagning brugte husmødrene en gul stenfri rosine med navnet Sultana, men alle disse mærker er nu fortrængt af de stenfri californiske. De første år efter sidste krig var det kun tilladt at købe rosiner i Spanien, og vi var mange, der glædede os til igen at forhandle disse dejlige aromafyldte rosiner; men kunderne kendte dem ikke længere og savnede de californiske. Ældre mennesker husker sikkert endnu, hvordan man

pyntede kanten af den dybe tallerken med rosin- og svedskestene, når man spiste sødsuppe, en forret som vistnok ikke bruges ret meget mere.

Af andre tørrede frugter er hyldebær, blåbær og kirsebær forsvundet fra handelen, og af krydderier gælder det samme for hel kardemomme og hel muskatblomme. Jeg er sikker på, at de hjem kan tælles, der endnu har et rivejern til muskatnød. Kødkonserverne brugtes dengang udelukkende til skibsproviantering. Det samme gjaldt tørrede æbler og tørrede ferskener. Apropos skibsproviantering; om efteråret købte fader en eller to store kurve svedskeblommer på torvet, og hele familien samt tjenestepiger blev anbragt rundt om kurvene. Vi havde til opgave at prikke huller i blommerne med en gaffel, for at de ikke skulle revne under kogningen. Derefter blev blommerne kogt sammen med sukker, kanel og nelliker og fyldt på 1 kg. materialkommerglas til skibsproviantering.

Til skibsproviantering brugtes dengang groft rugmel, og det skulle købes fra Magsstrædes Dampmølle, som leverede det mest holdbare mel. Det er underligt at tænke sig, at der endnu i min tid har ligget en dampmølle i Magsstræde.

Klipfisk var også en vare, som ethvert skib skulle have med, og de fleste husmødre købte ihvertfald een eller to klipfisk om året. Senere blev fisken pakket i $\frac{1}{2}$ kg. pakker, og fattigfolk købte nakkerne for en billig pris. Nu er klipfisk blevet en dyr vare, og en ordentlig fuldvirket kvalitet er næsten ikke til at fremskaffe, så varen glider efterhånden ud af omsætningen.

Der er snart ikke mange tilbage, der husker det dejlige smagsrige Sct. Croix sukker, som vi fik fra vore Vestindiske Øer. Det kom hjem i store tønder, senere i sække der ofte var hårde som sten. Sukkeret havde tit mange farver og var klumpet, hvorfor det altid måtte sigtes, før det blev solgt, dels for at smuldre klumperne, dels for at få en ensfarvet farvetone, ikke heller kendes længere det gule Demarara-sukker, som især anvendtes til syltebrug.

Topsukker var også engang en stor vare. Jeg husker, at fader havde en kunde, der altid skulle have "håndhugget sukker". Det fremskaffedes på den måde, at man med en speciel kniv eller skæ huggede en skive af topsukkeret og derefter med raske hug delte skiven i små stykker.

Kandis førtes også. Det kom hjem i spandeform med tværstriber. Det var krystalliseret på sejl garn. Kandis'en var i farverne hvidt, brunt og sort. Endnu da vi boede i Ålgårde brugte fiskerne den brune kandis til kaffe. Den sorte brugtes mod forkølelse.

Cikorie som surrogat for kaffe eller som tilsætning til denne er også forsvundet helt. Boghvedegryn kendes snart ikke mere, boghvedegrød er sikkert for tung en ret for nutidens maver. Knækkede havregryn brugtes i sin tid til grøn-kålssuppe, nu er de blevet erstattet af valsede havre- og byggryn. Sagogryn blev i sin tid anvendt bl.a. til sødsuppe, og det blev anset for vareforfalsk-

ning at sælge sagogryn, der var fremstillet af kartofler. Nu kan vi ikke få andre her i landet. Sagomel blev det samtidig forbudt at indføre. Husmødrene skulle vannes til at bruge kartoffelmel til nationalretten rødgrød. Det giver desværre en både grim og sejt rødgrød, men da den nye generation af husmødre aldrig har kendt andet, tror jeg ikke, at salget af rigtig sagomel vil vinde indpas igen.

Tragant eller gummitragant brugtes i ældre tid til at stivne flødeskum. Nu bruges det kun til forlorne tænder. Til optanding i kakkelovnene forhandlede vi ildtændere, lavet af høvlspåner og dyppet i harpiks. Quillajabark brugtes til rengøring af tapper. Til bekæmpelse af møl i tøjet havde vi naftalin, samt borax til udryddelse af kakerlakker og myrer.

De nuværende vaskepulvere kendtes ikke, derimod nok et fransk ludpulver "Leasive Phoenix". Ellers brugtes grøn og brun sæbe, den grønne er forlængst forsvundet fra handelen. Blåelse blev i sin tid - til stor forbavselse for kunderne - uddelt gratis til husmødrene. En forløber for en senere tids reklame-metoder. Soda kendtes i sin tid kun som krystalliseret, senere kom det som pulver, og nu er pulveret enerådende, men salget falder år for år.

Det er sikkert uforståeligt i dag, men den kendte HOLBROOK SAUCE fik man hjem pakket i tænder med halm imellem glassene. Jeg kan se af mine bøger at en fustage beregnet til 3 sh. 8 d. indeholdt 12 dus. glas. Og så flød hele lageret med halm, når man pakkede ud, og man havde det største besvær med, dels at få glassene frem, dels med at få halmen ned i tænderne igen; ligeledes pakkede Englænderne alt muligt i tænder, f.eks. har jeg en faktura fra 1927 lydende på:

7 lbs. dåser og 2 lbs. dåser marmelade (marmelade på engelsk er altid orange)
(frugtmarmelade hedder JAM)

1 lb. dåser krydderier, 1 gallon og $\frac{1}{2}$ gallon krukker og glas piccalilly og mixed pickles

altsammen pakket i tænder.

Sagt i al almindelighed har jeg haft det held altid at have et udmærket personale, selvom det selvfølgelig er håndt, at en kasserer har lånt af kassen, og at en chauffør er forsvundet med de indkasserede penge.

Flere har været ansat hos mig i mange år. Den ældste har været i firmaet i over 40 år, tre har været her i over 35 år og fire i 30 år

Fra min fader "arvede" jeg fru Beuschau, som gennem mange år passede kassen med stor omhu. Hun er nu over 80 år gammel og har overrasket både læger og os andre ved i 1962 at stå to-tre operationer igennem og stadig at være i vigør. Hendes nu afdøde mand har også passet forskellige job hos mig med flid og omhu. Hr. O. H. Persson har været hos mig i over 40 år; han begyndte som repræsentant og arbejder nu på kontoret med et speciale. I 1928 antog jeg med et par

måneder mellemrum to lærlinge, Helge Møgelvang der nu udmærket leder den ufortoldede afdeling, og Folmer Sibbern der har overkommandoen på mit pakhús i frihavnen. Samme ár kom en ung chauffør Ejner Nielsen ind i firmaet. Han fortalte mig forleden dag, at han på det tidspunkt havde gået arbejdsløs i mere end et ár. Han har Amagerturene som speciale, og hvad han ikke kender på Amager er ikke værd at kende. I 1929 antog jeg tre nye medarbejdere, som alle var glade for at få arbejde, nemlig Henning Wilken. Gunnar Hermansen og Johannes Dragsholm. Wilken sørger nu for en rigtig og hurtig løsning af bilerne, Hermansen har ansvaret for lageret, og Dragsholm er den mand i ekspeditionen, som alle kunderne ønsker at tale med.

19 okt. 1931 overtog jeg firmaet Carl F. Jensen, og af medarbejderne dér fulgte bl.a. enken fru Regina Hansen, som arbejdede i mange ár på mit kontor. En anden "medbragt" var Johan Poulsen, der nu er underforvalter.

I 1942 antog jeg en lille kontorelev frøken V. Heigren, hun passer nu kassen, og fra A/S Søborgs Fabriker, som vi kolonialgrossister overtog, kom Arne Hansen, som efterhånden har oparbejdet en god og trofast kundekreds, til firmaet. Jeg kunne blive ved længe endnu, men dette lille uddrag må vise, at det takket være mine gode hjælpere er lykkedes mig, og nu min søn Gorm Edinger, at oparbejde en stabil forretning.

Lidt velfærd har jeg jo også bygget op for mit personale gennem årene. Jeg har for eks. aldrig kunnet lide at trække fra i lønningsposen, fordi en ugelønnet var syg en dag eller to, og slet ikke, hvis de var syge i længere tid. Men forudsætningen herfor var selvfølgelig, at sygdommen ikke var pjæk eller selvforskyldt. Ligeledes får de syge, efter otte dages sygdom, sendt en blomsterhilsen med ønsket om god bedring.

Når en ansat har været hos mig i lo ár, har jeg efter en samtale mellem vedkommende, en forsikringsmand og Ego ordnet en pension i form af indbetaling på en livsforsikring eller på en bankbog, alt i forhold til vedkommendes løn. Efter afslutningen af status har jeg haft mine medhjelpere til en gang natmad, senere da opgørelsen trak længere ud, til frokost næste dag (jeg gør altid status en lørdag) og nu er vi ca. 30 mennesker, der søndagen efter status får en god frokost på en restauration.

Til runde fødselsdage og sølvbryllupper sendes altid en hilsen, ligesom jeg med en sparekassebog glæder ved barnedåb eller konfirmation.

Oversigt over
J U B I L A R E R
 i firmaet
OVE JUEL - CHRISTENSEN

<u>Navn:</u>	<u>jub.:</u>	<u>jub.dag.:</u>	<u>navn:</u>	<u>jub.:</u>	<u>jub.dag.:</u>
O. H. Persson	40	1/8 -63	Fru Kirsten Petersen	10	8/2 -59
H. Møgelvang	35	15/8 -62	Ejner Mortensen	10	6/5 -59
Ejnar Nielsen	35	18/10-62	Erl. Bredberg	10	15/10-59
F. Sibbern	35	9/1 -63	Egon Hansen	10	18/11-59
H. Wilken	30	19/6 -60	Fru A. Rasmussen	10	13/4 -60
G. Hermansen	30	15/5 -61	Aksel Gregersen	10	19/4 -60
Joh. Poulsen	30	20/10-61	Fru Birthe Nielsen	10	1/7 -61
Johs. Dragsholm	30	15/3 -63	Sv. Aa. Breving	10	1/2 -62
Peter Partsch	25	11/6 -60	Vagn Kørlund	10	9/6 -62
Frk. N. Heigren	20	1/6 -59	Børge Nielsen	10	20/3 -63
Arne C. Hansen	20	2/5 -61	Fru Dorrit Jacobsen	10	1/8 -63
Gorm Edinger	20	1/7 -62	Fru Grethe Lyngriis	5	13/1 -59
E.Schleisner-Petersen	15	1/4 -59	John Christensen	5	7/5 -59
Sv. Krum-Møller	15	22/2 -61	K. A. Thorup	5	13/7 -60
O.Ungermann	15	12/3 -61	Jul. Hansen	5	1/11-60
Fru Mimmi Hansen	15	15/8 -61	Fru G. Dahlin	5	20/3 -62
H. G. Sørensen	15	7/9 -61	Kaj Pehrsson	5	26/6 -63
Curt Krause	15	5/12-62	Palle Rasmussen	5	11/4 -63
Kaj Sjøholm	15	8/7 -63	Frk. Kirsten Andersen	5	1/7 -63
			Ole E. Nielsen	5	3/9 -63

I alt 40, som har været her 5 år og derover.

Gennem min lærekommerat Viggo Byberg lærte jeg frøken Edinger at kende, men da hun måtte rejse hjem på grund af hendes moders pludselige død den 16. juli 1918, hørte forbindelsen op, og tråden blev først knyttet igen, da jeg i januar 1918 var med til Bybergs bryllup i Ålborg. Da knyttedes den så fast, at vi blev forlovede og holdt bryllup 22. juni 1918. Isvrigt en mindededag i min kones familie, idet både hendes fader og ældste søster var fødte på denne dato.

Det var jo svært at få en lejlighed i 1918, men da fader fik en lejlighed ledig i Herluf Trollesgade 23, tilbød han mig denne. Til hans store forundring bad jeg om lov til at bruge den til at bytte med. Hverken min tilkommende eller jeg var interesseret i en seks værelses lejlighed, vi ville hellere begynde med en mindre. Vi var så heldige at få tilbyttet os en lejlighed med tre værelser, kammer og bad i Adolphsensgade, den nuværende Reersøgade. Mine forældre var meget forbavsede over at vi ville bo så langt borte, og da der kom en arving, var det usægtelig en lang spadseretur med barnevogn ind til Herluf Trollesgade. Min svigerfader var en stout gammel mand. Han havde været garder i 1871, og jeg tror, at han var meget glad for sin stærke, "soldatertossed" svigersøn. I dag, hvor jeg er interesseret i både min hustru og min egen slægt, er jeg ked af, at jeg ikke fik flere oplysninger af ham om slægten, som han kendte en del til; thi ellers havde han vel ikke døbt sine børn med mellemlavnet Lehn. (Lehn og Edinger flygtede sammen under trediveårskrigen fra Rhinegnen til København).

I de år hvor forretningen voksede stærkt, kneb det for mig med kontanter, og min svigerfader lånte mig da 10.000 kr., og jeg fik et godt skub fremad finansielt, da min hustru senere arvede ham.

Min hustru har skænket mig tre dejlige børn, som vi fik tilladelse til at døbe med min hustrus pigenavn Edinger, bl.a. fordi navnet Edinger har været kendt i Danmark siden 1628. Vor ældste søn Erik har under eget navn overtaget min ufortoldede tobaksafdeling, som jeg i sin tid overtog med eneforhandling af A/S Horwitz og Kattentids kendte cigarer Phoenix og Times m.fl. Vor datter Agnes er gift med prokurist Lyn Milde, og vor yngste søn Gorm er mig en udmerket afløser og hjælper i forretningen.

Min fader indbød i sin tid, efter mange overvejelser, sine børn og svigerbørn til at fejre hans 70 års dag i Menton, hvor han i mange år holdt ferie i marts måned. Jeg tog ideen op, da jeg fyldte 60 år med kone, børn og svigerdatter, nogle af mine søskende og en gammel ven. I anledning af min 65 års fødselsdag inviterede min hustru og jeg: børn, søskende og familie med på en dags flyvetur til Bornholm; men vi havde den skuffelse, at kun 18 af 23 indbudte turde flyve med. En oplevelse var det at iagttage det ældre ægtepar på ca. 75 år, som vi havde inviteret med. I Kastrup var de ikke meget værd, men de vilde da

prøve at flyve, og så at se parret da de steg ud af maskinen i Rønne, da knejste de: kan I se, vi kan vel nok.

Da jeg fyldte 70 år tog min hustru og jeg med børn, svigerbørn og børnebørn en tur til Gardassen. Det største besvær på denne tur var egentlig togrejsen for børnebørnene. Opholdet dernede tog de derimod i stiv arm.

Det vakte forresten megen forakrækkelse i familien, da min hustru og jeg engang i trediveerne fløj til Wien (vi havde mellemlanding i Berlin, Dresden og Prag). Jeg syntes, jeg lige kunne tage 3 dages ferie og samtidig se en udstilling der.

Min hustrus fædrene slægt kom som nævnt hertil fra Rhinegnene, og blandt de øvrige aner kan nævnes en Canaris, som i 1600 tallet kom til Odense som tava-lethandler. En polsk bondesøn, hvis søn Peter Johansen blev købmand i København og tilsidst ejer af Petersgård ved Kallehave. Om ham har Zacharias Nielsen skrevet en slægts saga "Mands Vilje". Blandt anerne er også de kendte og sammengiftede slægter Stampe og Thestrup, Mulerne fra Odense, Rosenvingerne fra Helsingør og gennem bl.a. præsten Laurids Barfod i Grimstrup når slægten op i adelen til de tyske grever Eberstein og Gleichen, hertug Barnim I af Pommern, gennem greven af Orlamünde, der var gift med Valdemar den Stores datter Sophia ind i den danske kongersække og dermed tilbage til Gorm den Gamle og Thyra Danebod; til de vendiske fyrster Mstislav og Wyrtegeorn, til Ruslands første kendte herskerpar Igor og Olga og hermed til de byzantinske kejsere, men også til de norske og svenske konger Harald Haarfager og Erik Sejrsæl, og såfremt jeg rigtig vil more mig til sagnkongerne Ragnar Lodbrog og kong Volsung, der "fødes på overnaturlig vis efter påkaldelse af Odin".

Spørgsmålet om min slægt har interesseret mig meget gennem årene. Interessen begyndte med, at jeg ville finde ud af, hvorfra navnet Juel, som mine forældre har føjet til deres børns navne, stammer. Moder fortalte, at Juel (det kan ligeså godt staves Juul eller Jul) var en rig oliemøller, hvorfra mormoders slægt stammede. Det fik jeg nu hurtigt opklaret ikke var rigtigt. Oliemølleren hed Casse, ðg en af hans døtre blev gift med oliemølleren Hans Hinrich Hanssen, der kom fra Holsten og ganske rigtig var rig, men døde forarmet, så bedsteforældrene Casse måtte tage sig af børnene. Et af disse, Carsten Hanssen, blev urtekrammer i København 26. maj 1794 og giftede sig med Anna Birgithe Juel, død i København 12. april 1830, men hvorfra hun kom var det mig umuligt at finde. Jeg fik nogen hjælp på bibliotekerne, men alle spor endte blindt. Jeg føler trang til her at takke for al den hjælpsomhed, jeg i tidens løb har mødt på såvel biblioteker som på arkiver. Jeg havde hjælp af den senere rigsarkivar, nu afdøde Svend Åkjær, og da han i 1929 blev forflyttet til Viborg anbefalede han mig den nuværende administrator, kgl. ordenshistoriograf, dr. phil. Albert Fabritius,

og han fandt endelig sporet. Det viste sig, at Anna Birgithe Juels fader var en fortrukken degn i Stadager-Nørre Kirkeby på Falster.

Jeg erindrer, at nu afdøde dr. Louis Bobé en dag kom hen til mig på Rigsarkivet, da han formentlig havde hørt, at jeg interesserede mig for slægten Edinger, og spurgte mig, om jeg kunne oplyse ham om, hvem Peder Vilhelm Edinger, der levede 1808 og var omtalt i "Fortid og Nutid", var; Det kunne jeg, men jeg fik det indtryk, at han absolut ikke var tilfreds med, at en amatør kunne give ham svar.

Han er forøvrigt en skabne. Efter sin fader og sin bedstefader arvede han en formue, bl.a. aktier i Asiatisk Compagni, men så fik han den ulykkelige ide, at sætte penge i Friderichs Mindes Kobberværk i Buscheruds amt i Norge, - han var med i bestyrelsen- og tabte alt, således at han fik bevilget 1 Rdl. om dagen at leve for af boet; han døde få dage førend han havde fået plads på almindelig hospital, i den uslæste forfatning.

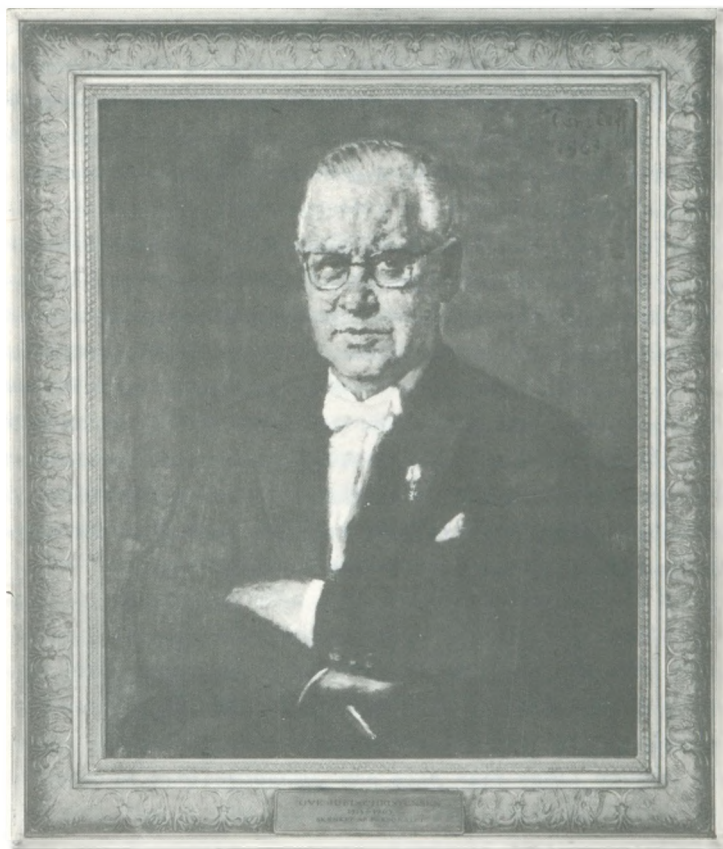
Dr. Fabritius gjorde nu på grundlag af mine notater om min hustru og min slægt, dels slægten Edinger færdig (trykt i Personalhist.Tidsskr. 9.række, bind 3, dels min hustru og mine børns anetavle færdig i syv generationer, og det tilsvarende diplomatarium i 1930. Jeg er ham stadig tak skyldig for det store arbejde, han udførte.

Der gik nu mange år, hvor min forretning krævede al min arbejdskraft, men ca. 20 år senere begyndte jeg så småt igen på at udfylde hullerne i den syvende generation. Ved omhyggelig og tidsrøvende arbejde af genealog Alfred Larsen fik vi udarbejdet slægten Gemyntes stamtavle (trykt i Personalhist. Tidsskr. 13. række bind 2), udfyldt hullerne i syvende generation og tilføjet ottende generation. I denne - ottende generation - mangler der på min side 5 ægtepar, 2 hustruer samt oliemøller Hansens og møllejer Gemyntes forældre. På min hustru side mangler 4 hustruer og Johan Hansen Klabowskys forældre. Nogle anelinier har Alfred Larsen ført længere tilbage, så jeg nu kan regne Gorm den Gamle til mine aner, og som omtalt også Kong Volsung.

Der er sikkert meget jeg ikke har fortalt om, for eksempel min vægring ved at handle med tyskerne, min hustru og min "ikke boende hjemme" under sidste krig, min faders gode råd, mit gode samarbejde med min broder Hans Birger, der nu driver vinforretningen, vi syv søskendes gode forhold indbyrdes og ligeledes mellem Svigerinder og svogre.

Men alting skal jo afsluttes og hermed tak til alle igennem 50 år som grosserer og tak til alle, som jeg har kendt i mine 73 leveår.

Ove Juul Christensen

P.S. Jeg erfarer nu, at personalet har ønsket, at maleren August Tørsleff skal male mig, hvorfor jeg synes kopi af dette maleri bør vedføjes.